

Arrest

nr. 100 367 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 24 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, dienen op 21 maart 2011 een eerste asielaanvraag in.

Deze asielaanvraag resulteert in het arrest X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uitgesproken op 28 september 2012, waarbij wordt geweigerd verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 27 november 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 29 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt:

“(…) Overwegende dat de betrokkene op 21.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 04.10.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 27.11.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document aantoont dat de betrokkene iets ontvangen zou hebben maar het document verwijst nergens naar de inhoud van de zending; overwegende dat de betrokkene een bevel tot aanhouding naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag oordeelde dat 'wat er ook van zij, uit niets blijkt dat de acties van de Servische autoriteiten gericht tegen u in de zaak van oorlogsmisdaden, in het bijzonder de door u aangehaalde huiszoeking bij u thuis op 06.12.2008 en de daarop volgende oproeping voor verhoor, kunnen beschouwd worden als een onrechtvaardige behandeling en/of als een uiting van vervolging zoals bepaald in Vluchtelingenconventie. Uit niets is immers vast te stellen dat het oproepen het ondervragen het verrichten van een huiszoeking buiten de normale gerechtelijke procedure verliepen; overwegende dat de RW eveneens stelde tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag dat 'het bevel om een opsporingsbevel uit te vaardigen en het bevel tot strafuitvoering niet aantonen dat het oproepen, het ondervragen en het uitvaardigen van een opsporingsbevel buiten de normale gerechtelijke procedure verlopen'; overwegende dat de betrokkene een convocatie van de directie van de politie van Vranje naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag oproepingsbrieven naar voren bracht en die desalniettemin negatief werd afgesloten; overwegende dat de betrokkene een attest te bevestiging dat betrokkene politieagent was waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een kopie van zijn werkbadge en foto's van betrokkene in politie uniform naar voren bracht en dat het CGVS oordeelde dat 'deze documenten (kopie van zijn werkbadge en de foto's) louter aantonen dat de betrokkene als politieagent werkzaam was , wat door het CGVS niet wordt betwist'; overwegende dat de betrokkene een werkboekje naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn diploma, certificaten van gevolgde opleidingen, diploma's en kopie van zijn werkbadge naar voren bracht; overwegende dat de betrokkene zijn identiteitskaart naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren brengt; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25.06.2012 en 11.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. ...”

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij, stelt:

“Overwegende dat de betrokkene op 21.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 04.10.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 27.11.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd

naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene haar Ik naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens haar eerste asielaanvraag naar voren brach; overwegende dat betrokkene expliciet verklaart geen problemen te hebben; overwegende dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van “artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen-status”

Het middel luidt als volgt:

“Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken twee beslissingen van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoekers gewezen heeft;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden;

Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt;

Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond;

Dat de bestreden beslissing inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoekster ;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet:

“Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kan maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land...”

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkeijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een ais redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen ais die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs ais de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

" Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten(vrij vertaald)

Overwegende dat in casu uit het verhoor zelf van de verzoekers blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om zich de vluchtelingenstatus te laten erkennen;

Dat de tegenpartij nochtans meent dat de vrees die door de verzoekers opgeroepen wordt niet van aard is om tot het bestaan te concluderen van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 noch van een werkelijk risico om ernstige schade te lijden zoals die hierboven omgeschreven wordt;

Dat de tegenpartij de situatie die nu in Servië heerst zeer goed kent;

Dat vervolgingen en de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoekers opgeroepen worden, volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie d.d. 1951 passen;

Dat de tegenpartij dus een klaarblijkelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de verzoekster in de inoverwegingname van haar asielaanvraag ;

Dat de verzoekers hebben nieuwe elementen in hun tweede asielaanvraag brengen;

Dat de tegenpartij de Original karakter van die elementen in twijfel niet kan trekken;

Dat die elementen brengen een nieuw licht op het verhaal voor asiel van de verzoekers;

Dat de tegenpartij kan dus niet simpelweg verwijzen naar het feit dat de eerste asielaanvraag van de verzoekers een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW;

Dat die nieuwe elementen vereisen dat het asielaanvraag van de verzoekers moeten opnieuw volledig onderzocht;Dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet:

"Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit; lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kan maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..."

Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont;

Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt:

" Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten." (vrij vertaald van R.D.E. nr 95, blz 552 en volgende);

Dat er dus aan het verhaal van de verzoekers geloofwaardigheid gehecht dient te worden; "

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar* dat zij er ook in slagen de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Ait. RvS 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekers geenszins gevolgd kunnen worden waar hij poogt voor te houden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden, met name dat zij een tweede asielaanvraag hebben

ingediend, doch waarbij de door hen aangevoerde elementen geenszins als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoekers houden vaag en ongestaafd voor dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met 'de situatie in feite van de verzoekster', doch zij blijven in gebreke aan te geven met welke concrete elementen die verzoekster zou hebben ingeroepen bij haar tweede asielaanvraag, door de gemachtigde geen rekening zou zijn gehouden.

Vervolgens uiten verzoekers allerlei beschouwingen inzake artikel 1 van de Conventie van Genève en het begrip vervolging; zij verliezen evenwel uit het oog dat indien zij een tweede asielaanvraag indienen, zij moeten voldoen aan de voorwaarde van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad voorziet het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of latere asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging¹¹ in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, "of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade" zoals bepaald in art. 48/4. [...].

Verzoekers beschouwingen inzake artikel 1 van de Conventie van Genève zijn dan ook niet dienstig. De verwerende partij laat ten overvloede gelden dat de Raad van State reeds oordeelde dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een vermeende schending van het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, indien deze tegelijkertijd geen schending aanvoert van het artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Immers, het voormelde artikel 52 van de Vreemdelingenwet bepaalt de criteria onder dewelke een asielzoeker het verblijf kan worden geweigerd en kan worden teruggeleid of uitgezet naar zijn land van herkomst (RvS dd. 08.06.1996 nr. 80.749).

Terwijl door verzoekers geen nieuwe elementen in de zin van het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangebracht.

In de bestreden beslissingen wordt dienomtrent geheel terecht als volgt gemotiveerd:

(...)"

"(...)"

Verzoekers tonen niet aan dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij gaan hier zelfs niet eens op in.

De loutere beweringen als dat 'tegenpartij de original karakter van die elementen niet in twijfel kan trekken' en dat 'die elementen een nieuw licht brengen op het verhaal voor asiel van de verzoekers' (...) zijn niet dienstig.

Verzoekers tonen op geen enkel ogenblik aan dat de door hen bij de tweede asielaanvraag aangebrachte elementen voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, met name dat zij :

- nieuwe gegevens aanbrengen

- dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekers niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekers op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er kan worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht en binnen zijn vooropgestelde bevoegdheid de beslissing van in overwegingname van de asielaanvraag heeft genomen, zonder daarbij een klaarblijkelijke beoordelingsfout te maken.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers niet op dienstige wijze de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kunnen aanvoeren. De bestreden beslissing betreft een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met dit artikel. Bovendien heeft dit internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde (RvS 17 maart 2009, nr. 4159 (c)). Het hierna geciteerde onderdeel is onontvankelijk:

"Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet:

"Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kan maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..."

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkeijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een ais redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is; dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakeijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen ais die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs ais de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

" Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten(vrij vertaald)

Overwegende dat in casu uit het verhoor zelf van de verzoekers blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om zich de vluchtelingenstatus te laten erkennen;

Dat de tegenpartij nochtans meent dat de vrees die door de verzoekers opgeroepen wordt niet van aard is om tot het bestaan te concluderen van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 noch van een werkelijk risico om ernstige schade te lijden zoals die hierboven omgeschreven wordt;

Dat de tegenpartij de situatie die nu in Servië heerst zeer goed kent;

Dat vervolgingen en de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoekers opgeroepen worden, volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie d.d. 1951 passen;

Dat de tegenpartij dus een klaarblijkelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de verzoekster in de inoverwegingname van haar asielaanvraag;"

Voorts wordt er opgemerkt dat verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen regelt, geschonden achten. Luidens artikel

39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dergelijke uiteenzetting ontbreekt. Ook dit onderdeel is onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411). In casu wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en worden de feitelijke redenen weergegeven waarom de door verzoekers aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als nieuwe gegevens in toepassing van voormeld artikel.

De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekers menen dat de motivering onvoldoende is en bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
  - relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- Deze voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers ter gelegenheid van hun tweede aanvraag de volgende elementen aanbrachten:

- een envelop
- bevel tot aanhouding
- convocatie van de politie van Vranje
- attest van politieman
- werkboekje
- identiteitskaart.

Hoewel verzoekers voorhouden dat niet met alle elementen is rekening gehouden zonder evenwel te specificeren welke elementen dit zijn, bespreken de bestreden beslissingen deze verschillende stukken.

De eerste bestreden beslissing vermeldt aangaande de envelop dat deze nergens verwijst naar de inhoud van de zending. Betreffende het bevel tot aanhouding wordt er gesteld dat voordien al werd geoordeeld dat niet blijkt dat de acties van de Servische autoriteiten als een uiting van vervolging kunnen worden beschouwd en dat dergelijke documenten buiten de normale gerechtelijke procedure verliepen. Wat de convocatie betreft merkt de eerste bestreden beslissing op dat er al oproepingsbrieven zijn overgemaakt tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag en deze geleid hebben tot een negatief resultaat waardoor de beslissing te kennen geeft dat niet wordt aangetoond dat de convocatie van die aard is dat er nieuwe elementen opduiken. Tot slot wijst de eerste bestreden beslissing erop dat het gegeven dat eerste verzoeker politieman is, wat opnieuw wordt aangetoond door een attest en een werkboekje, niet werd in vraag gesteld tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag. Deze motieven zijn kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Evenmin kunnen er uit de verklaringen van verzoekers nieuwe elementen worden afgeleid. Eerste verzoeker verklaart dat zijn leven in gevaar is en de geheime dienst van Servië hem zoekt en hij onmiddellijk zal opgesloten worden. Deze loutere bewering is niet nieuw. Hij verwijst naar de documenten die moeten bewijzen dat hij gezocht wordt. Het volstaat dan ook te verwijzen naar hetgeen voorafgaat. Tweede verzoekende partij verwijst naar de problemen van eerste verzoeker en stelt dat zij als vrouw geen problemen heeft buiten deze van haar man..

Wat de tweede verzoekende partij betreft stelt de tweede bestreden beslissing terecht dat haar identiteitskaart al tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag werd bijgebracht en wordt er op gewezen dat zij stelt geen problemen te kennen.

Gelet op deze elementen kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partijen (RvS 16 oktober 2006, nr.163.610). Er wordt door de verzoekende partijen niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling hebben aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij naar recht en redelijkheid kon besluiten dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangehaald en dat de bestreden beslissingen

rekening hebben gehouden met de individuele situatie van verzoekers. Verzoekers beperken zich tot het uiten van vage beweringen zonder in het verzoekschrift in concreto aan te tonen welke elementen een "nieuw licht op het verhaal voor asiel van de verzoekers" werpen. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608).

Tot slot is elke kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat de aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn. Evenmin is aangetoond dat de verwerende partij "haar willekeurige macht toepaste". Verzoekers tonen niet de schending van de door hen aangehaalde bepalingen aan. Het enig middel is ongegrond.

2.4. Gelet op deze vaststelling moet de door de verwerende partij opgeworpen exceptie niet beantwoord worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN